

Király Levente

Fehér folt

Meghaltál. Lelked (vagy mi)
elkezd fel iramodni,
előbb csak lebeg,
azután megremeg,
s beszippantja
valami féle-fajta
szívóattyú.
(Hívhatsz-
k léleknek), mi ott áll
a tejfelhő fodrán,
és bambán körbenéz.
Zene szól, édesebb, mint a méz,
és te egyszerűen nem érted,
mi lehet ez az angyali ének?
– Hát angyalok, fafej,
de inkább csak felelj
kérdésekre,
mért- és nemre
nem kapsz választ,
figyeld csak a számat,
mert itt én kérdezek –
hosszú, erős kezek
megragadnak,
végtelen ablak-
on át látod, s nem hiszed,
hogyan is láthatnál ilyet:
egész életed.

– Na, fiam,
vannak itt annyian!
Kezdjük, csak sorjában,
ott látod gúlában
az összes kenyeret,
mit Mohóságod megevett
(27x365/4-gyel),
s mit ettél ennyi kenyérrel,

tavakban húsleves
(brokkoli úgyse lesz!),
egyszóval szénhidrát, zsír és fehérje,
vitamin nem sok, fekélye-
d nem csoda,
e sorba
pedig látod a sok sört,
raklap viszkít, eltört
üveget és korsót,
hányásból borsót
legalább vödörrel.
Ejnye,

(Örömmel

látom azokat egy sorba,
kiket szerettem, de soha
nem bántottam)

bejnye!

Egyesek megverve,
mások csak kijátszva,
elhanyagolva, lerázva,
lenézve, gyűlölve,
akad, ki megölne,
de ez csak a rossz oldalad,
a jót majd lent meglátod magad,
de erre még visszatérek
(mi lesz itt? kurva élet!),
ne káromkodj, nem szabad,
úgyis van pár szalag-
nyi, meg kell hagynom,
egész saját hangon
csináltad. De haladjunk is!
(mind fölőve? muris!)

Ennyit rólad, voltál néha
jó azért, de inkább csak béna,
s nem egy nagy hadvezér,
mert taszított a vér.

Jópont!

(na végre már!),

nem szeretjük, ha a halál
a ti kezetekben sokasul.
Nem öltél aljasul,
kipipálva, sőt sehogy,
pipa újra, de nehogy
elbízd most magad,

kezedhez így is vér tapad,
másoké is, de főleg sajátod,
s miben hittél, az átok
sokszor, és nem tiszta hit.
Mindezt tudnod kell, ha int
valaki onnan, hová most kerülsz.
Ott úgy érzed, megkerülsz,
és végére érsz, bármi is volt.

Ez lesz a fejedben akkor,
és hatalmas, fehér folt.

Másodszor

Szörnyű bűntények tanyája lett a hely,
hová megérkeztem, vagy talán éltem is.
Nem tudni, miért, egyet sem láttam
én magam, árny a játékban, csak azt
tudom: példátlan hajsza kezdődött.
Én jöttem rá: akit üldözünk, nő.
És rájöttem: szeretem.
Folyton alakot váltott, és egyszer
kisgyerek képében
megölte Sherlock Holmest.
Akkor már meztelen volt: inas,
nyúlékony test.
Mikor elkaptam, sírtam, közben
hátracsavartam a kezét.

Egy hajóra kellett vinni.
Keményen fogtam, vonszoltam;
ellenkezett, de tudtam, ha akarna,
el is szökhethetne.
Megérkeztünk a hatalmas géphez,
gyomrában torz figurák.
Egy sötét kamrába kellett bezárni,
egy másik gyilkos mellé.
A kapitány s a matrózok szeme
mindent elárult. Láttam
fogylom sorsát – méltó büntetés,
bármit is tett azelőtt.

*Éreztem a szagát, s miközben megfeszült,
vastag kötelekkel kötöttem össze.
Már könyörgött, mikor leeresztettük
a mélybe. Tudtam, elveszett.
Ekkor sírtam másodszor.*

Nem beszél

*A part felől fújni kezd a szél,
az első jel mindig ez. Az utolsót
senki sem tudja, csak a hajnal, mikor
a szomszédban valaki sírni kezd*

*halkan, mint ha bolhacirkusz
redőnyét lehúzza. A színpadon
csönd lesz, ráborul a függöny,
vérhasú medúza.*

*Aztán üres lesz az utca,
nem beszél senki a halálról.
Izzó fából korom szítál,
villámban fekete madártoll.*

